

og disse sidste har ingen Interesse i at sælge. Det har ikke været Lovens Mening og kan sikkert heller ikke være det ærede Medlems Mening, at der skulde kunne spekuleres med disse Bygninger, hvortil der er givet saa store Tilskud og Laan fra det offentlige Side. — Maa jeg udtale en Tak til den højt-ærede Minister for den venlige Modtagelse, han gav mit Ønske om, at de nye Forslag, som skal afløse Loven af 1. April 1921, snart maa komme frem i Rigsdagen. Det glædede mig særlig, at Ministeren udtrykte sig paa den Maade, at han haabede, at naar Lovforslaget kom her, var det saaledes forberedt, at det kunde faa en hurtig Behandling i dette høje Ting. Det skulde glæde mig, om dette kunde ske. Jeg vil hellere vente nogle Dage længere paa at faa Lovforslagene frem her, hvis de saa til Gengæld kunde komme med saa stort Flertal fra Partiernes Side her i Rigsdagen, at de kunde faa en hurtig Behandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Aldersrente.

Forhandlingen genoptoges.

Rode: Baade her i Salen og udenfor er der talt om den Usikkerhed, som præger dette Lovforslag. Det ærede Medlem, som er Ordfører for Socialdemokraterne (Borgbjerg), brugte det Billede, at det ligesom har to Ansigter. Jeg vil holde mig til, at der ligesom er en indre Modsigelse i det. Det er for saa vidt et Barn af Tiden, Fremskridt og Tilbageskridt kæmper i det. Det er paa en Maade dristigt i Dragningen af Linierne, men det er uhyre ængsteligt, saa snart disse Liniers Principper skal gennemføres. Der er stadig noget, der holder den højtærede Indenrigsministers Haand tilbage og derfor gør ham usikker i Anslaget. Og naar man har hørt den ærede Ordfører for Venstres (Hegelund-Lange) Tale om Lovforslaget, kan man jo ikke tvivle om, hvad det er, der gør den højtærede Ministers Lovforslag saa fuldt af indre Modsigelser.

Jeg har, da jeg i 1919 havde den Ære at forelægge det første Lovforslag om

Aldersrente, fremstillet mit Syn paa denne Sags Udvikling og skal derfor ikke her komme ind paa det historiske, kun udtale min Tilfredshed over, at Sagen denne Gang kan forhandles paa et Grundlag, hvor ikke to Principper strider mod hinanden. Selve Rammerne i Lovforslaget er jo de samme som i det Lovforslag, der forelagdes i 1919. Det indeholder Retten til en bestemt Aldersrente, og denne fastsættes efter Stedets Levevilkaar, endvidere giver det Ret til at oppebære Aldersrenten i Forbindelse med anden ikke ubetydelig Indtægt; og hvis dette Indtægtsbeløb overskrider, saa forsvinder Aldersrenten ikke dermed, men den formindskes med en Del af det overskydende Indtægtsbeløb, saaledes at den først ved adskillig højere Indtægt helt bortfalder. Endelig er Aldersrenten vederlagsfri og kun undergivet almindelige Værdighedsbetingelser. Alle disse Hovedprincipper glæder det mig at se fastholdt i Lovforslaget, efter at de i 1919 første Gang blev fastslaaet i et Regeringsforslag.

Naar jeg derefter kommer til Gennemførelsen, har jeg mange Indvendinger at gøre imod dette Lovforslag. Men idet jeg fremfører disse Indvendinger, vil jeg forinden gerne udtale, at den Omstændighed, at Principperne er fastholdt saa bestemt, og at det utvivlsomt kun er en vis Usikkerhed i Udførelsen, der ofte gør dette Lovforslag saa svagt, giver mig et Haab om, at det skal lykkes at naa til en bedre endelig Affattelse af Lovforslaget, naar der blot er tilstrækkelig mange her i Tinget, der vil sige til den højtærede Minister: Hav Mod og gennemfør, hvad der er nødvendigt, naar man skriver en Aldersrentelov efter disse Principper.

Det første, jeg skal beskæftige mig med, er det Aar, hvori Aldersrenten indtræder. Her er det sat til det 65de Aar. Nu kan der naturligvis til alle Tider strides om, ved hvilket Aar en saadan Ret skal begynde, og derfor kan Ministeren ogsaa henvise til, at i mange andre Lande indtræder denne Ret ved en senere Alder, end vi har fastsat her i Landet. Her har man sat 60 Aars Alderen, fordi man ikke har villet slaa sig til Taals med den Opfattelse, som blev gjort gældende af den ærede Ordfører for Venstre, at Statens Pension for Embedsmænd først indtræder ved 65 Aars Alderen, og derfor bør Retten ogsaa i dette Forhold først indtræde ved 65 Aars Alderen. Man har ikke her i Landet villet erkende, at denne Betragtning var rigtig, fordi de store Folkeklasser, Loven først og fremmest omfatter, utvivlsomt ældes tidligere end